

Vi må lære oss å drive økonomisk arbeid

Teksten er henta fra *Mao Tsetung verker i utvalg, bind 3* utgitt av Forlaget Oktober 1979.

VI MÅ LÆRE OSS Å DRIVE ØKONOMISK ARBEID¹

10. januar 1945

Arbeidshelter og mønsterarbeidere!

Dere har vært samla til konferanse og har oppsummert erfaringene deres. Vi hilser og ærer dere. Dere utmerker dere på tre måter og dere – spiller tre roller. For det første, rolla som foregangsfolk. Det betyr at arbeidet deres er blitt et forbilde for andre, takket være den store innsatsen og de tallrike nyskapningene dere har stått for, og dere har høyna arbeidsnivået og anspora andre til å lære av dere. For det andre, rolla som ryggrad. De fleste av dere er ikke kadrer ennå, men dere er blitt ryggraden, den harde kjernen, i massene. Takket være dere er det lettere å drive arbeidet vårt framover. I framtida blir dere kanskje kadrer. Nå er dere en kaderreserve. For det tredje, rolla som bru. Dere er ei bru mellom ledelsen og de breie massene. Gjennom dere blir masse-nes meninger formidla til ledelsen og omvendt.

Dere har mange gode egenskaper og har gjort stor innsats, men vær alltid på vakt mot sjøltiifredshet. Alle respekterer dere, og med rette, men dette kan lett føre til sjøltilfredshet.

Hvis dere blir sjøltilfredse, hvis dere ikke er beskjedne, hvis dere slutter å anstrenge dere, og hvis dere ikke respekterer andre, respekterer kadrene og massene, er dere ikke helter og forbilder lenger. Det har gått den vegen med folk før, og jeg håper at det ikke går samme vegen med dere.

Denne konferansen har oppsummert erfaringene deres. Denne oppsummeringa er svært god og kan brukes i andre frigjorte områder også. Men jeg skal ikke oppholde meg ved det. Jeg vil bare si noen ord om det økonomiske arbeidet vårt.

De siste par åra har vi begynt å lære hvordan vi skal drive økonomisk arbeid. Vi har gjort viktige framsteg på dette området, men det er ennå bare en begynnelse. Vi må sørge for at grenseområdet mellom Shaanxi, Gansu og Ningxia og de frigjorte områdene bak fiendens linjer kan bli helt og holdent eller i hovedsak sjølforsynt med korn og industrivarer i løpet av to til tre år, og til og med få et overskudd. Vi må gjøre enda større framgang i jordbruk, industri og handel. Først da kan vi si at vi har lært mer om økonomisk arbeid og at vi er blitt bedre til å drive det. Der levekåra til de væpna styrkene og folket ikke er blitt bedra, der det materielle grunnlaget for motoffensiven fortsatt ikke er sikra og jordbruket, industrien og handelen står i stampe eller til og med går tilbake istedenfor å øke fra år til år, er det klart at kadrene i partiet, regjeringa og hæren ikke har lært hvordan de skal drive økonomisk arbeid, og her kommer vi uten tvil til å møte store vansker.

Det er en ting jeg gjerne vil gjøre alle oppmerksom på igjen, nemlig at vi må tenke i samsvar med omgivelsene. Omgivelsene våre er landsbygda. En skulle ikke tru at noen var i tvil om det, for alle veit vel at vi lever på landsbygda? Men i virkeligheten veit ikke alle det. Mange kamerater kjenner ikke landsbygda i det hele tatt, i hvert fall ikke grundig, sjøl om de bor her og innbiller seg at de kjenner den. De tar ikke utgangspunkt i at omgivelsene våre er områdene på landsbygda, som bygger på individuell økonomi, som fienden har avskåret

fra hverandre og som fører geriljakrig. Følgen er at de ofte behandler politiske, militære, økonomiske og kulturelle problemer, partisaker og problemer i arbeider-, bonde-, ungdoms- og kvinnebevegelsen feilaktig, eller bare delvis riktig. De behandler problemene på landsbygda som om de var i byen, og ofte kjører de hodet mot veggen fordi de er subjektivistiske og lager uhensiktsmessige planer som de tvinger gjennom uten videre. I seinere år har kameratene våre gjort store framsteg. Dette skyldes både korrigeringskampanjen og de tilbakeslaga de har møtt i arbeidet sitt. Men vi må fortsatt legge vekt på å tenke fullstendig i samsvar med omgivelsene. Først da kan vi oppnå resultater på alle områder, og oppnå dem raskt. Hvis vi virkelig forstår at de baseområdene på landsbygda som vi holder til i, er bygd på individuell økonomi, at de er avskåret fra hverandre av fienden og at det blir ført geriljakrig her, og hvis vi har dette som utgangspunkt for alt vi gjør, blir spørsmålet: Kommer resultatene våre så langsomt og er de så lite imponerende som det kan se ut til sammenlikna med de resultatene vi ville oppnådd med et annet utgangspunkt, for eksempel om vi handla som om vi var i byen? Det er ikke slik at vi oppnår resultater langsomt, i virkeligheten oppnår vi dem temmelig raskt. Hvis vi handla som om vi var i byen og så bort fra den virkeligheten vi lever i i dag, ville det ikke være spørsmål om å oppnå resultater raskt eller langsomt. Da ville vi havne i vansker hele tida og ikke oppnå resultater i det hele tatt.

Et klart bevis på dette er den store framgangen for den forma for produksjonsbevegelse i hæren og folket som vi har gått i spissen for.

Vi ønsker å slå hardt mot de japanske angriperne og gjøre forberedelser til å ta byene og erobre tilbake de områdene vi har tapt. Men hvordan kan vi nå dette målet når vi holder til i områdene på landsbygda, som bygger på individuell økonomi, er avskåret fra hverandre av fienden og fører geriljakrig? Vi

kan ikke ta etter Kuomintang, som ikke løfter en finger sjøl, og som er fullstendig avhengig av utlendinger til og med når det gjelder slike forbruksvarer som bomullstøy. Vi går inn for å stole på egne krefter. Vi håper på hjelp fra utlandet, men kan ikke gjøre oss avhengig av det. Vi setter vår lit til egen innsats, til skaperkrafta til hele hæren og hele folket. Hvilke metoder bruker vi for å nå dette målet? Vi setter i gang store produksjonskampanjer i hæren og folket samtidig.

Vi holder til på landsbygda, der de menneskelige og materielle ressursene er spredte. Derfor har vi gått inn for politikken med «enhetlig ledelse og desentralisert forvaltning» når det gjelder produksjon og forsyninger.

Vi holder til på landsbygda, der bøndene er spredte, individuelle produsenter som bruker tilbakeliggende produksjonsmidler, der godseierne fortsatt eier det meste av jorda, og der bøndene blir utbytta føydalt gjennom landskylda. Derfor har vi gått inn for politikken med å sette ned landskylda og lånerentene og organisere gjensidig arbeids-hjelp, slik at bøndene blir mer interessert i å produsere, og slik at arbeidsproduktiviteten i jordbruket blir høyere. Bøndene er blitt mer interessert i å produsere etter at vi satte ned landskylda og lånerentene, og arbeidsproduktiviteten i jordbruket har økt etter at vi organiserte gjensidig hjelp. Jeg har samla materiale fra forskjellige steder i Nord- og Sentral-Kina, og alle opplysninger viser at bøndene blir mye mer interessert i å produsere når landskylda blir satt ned. Da blir de også villige til å organisere grupper for gjensidig hjelp som minner om de arbeidsutvekslingslaga vi har her. I disse laga produserer nå tre personer like mye som fire gjorde før i tida. Det betyr at 90 millioner mennesker nå kan gjøre like mye som 120 millioner gjorde før. Vi har også eksempler på at to personer nå gjør et arbeid som tidligere krevde tre. Vi må gå inn for politikken med å overtale folk tålmodig og gå foran med et godt eksempel istedenfor å bruke tvang og kommandometoder, som virker mot sin hensikt fordi de krever

resultater øyeblikkelig. Gjør vi det, blir det mulig å organisere flertallet av bøndene i grupper for gjensidig hjelp i jordbruks- og handverksproduksjonen i løpet av de neste par åra. Når slike produksjonsgrupper blir en del av hverdagen, kommer produksjonen til å øke, og alle slags nyvinninger kommer til å se dagens lys. Da kommer også politiske framsteg, utdanningsnivået blir høyere, hygienen blir bedre, omstreifere blir omskolert, sosiale vaner blir endra, og det kommer ikke til å ta lang tid før produksjonsredskapene blir forbedra heller. Når alt dette skjer, blir samfunnet på landsbygda bygd opp igjen litt etter litt på en ny grunnvoll.

Hvis kadrene våre studerer dette arbeidsområdet skikkelig og kaster alle krefter inn for å hjelpe folket på landsbygda til å utvikle produksjonskampanjer, kommer det til å bli mer enn nok korn og andre forbruksvarer på landsbygda i løpet av få år. Vi kommer ikke bare til å greie å fortsette krigen og møte uår, men også til å bygge opp store reserver av korn og andre forbruksvarer for framtida.

Vi må organisere enhetene i hæren, regjeringa og andre organisasjoner og bøndene til å drive produksjon.

Vi holder til på landsbygda, som stadig blir herja av fienden og som fører en langvarig krig. Derfor er det helt nødvendig at enhetene i hæren, regjeringa og andre organisasjoner deltar i produksjonen. De kan gjøre det fordi geriljakrigføringa er spredt over et stort område. Dessuten er tallet på soldater og regjeringspersonell i grenseområdet mellom Shaanxi, Gansu og Ningxia svært stort i forhold til befolkninga som helhet, og de kommer til å sulte hvis de ikke sjøl deltar i produksjonen. På den andre sida kommer folket til å sulte hvis vi tar for mye fra dem slik at byrdene blir for tunge å bære. Dette er grunnene til at vi har bestemt oss for å sette i verk en storstilt produksjonskampanje. Ta for eksempel grenseområdet mellom Shaanxi, Gansu og Ningxia. Til sammen trenger enhetene i hæren, regjeringa og de andre organisasjonene 260 000 tan (her er 1 tan lik 300 chin) korn (hirse) i året. De får 160

000 tan av dette fra folket og resten produserer de sjøl. Hvis de ikke deltok i produksjonen sjøl, ville enten de eller folket sulte. Takket være produksjonskampanjene våre fins det ikke sult hos oss, og de væpna styrkene og folket har i virkeligheten godt med mat.

Med unntak av korn, klær og sengetøy er regjeringa og andre organisasjoner i grenseområdet sjølberga med det meste, og noen enheter er helt sjølberga. Mange enheter er delvis sjølberga til og med når det gjelder korn, klær og sengetøy.

Enhetene i hæren i grenseområdet har oppnådd enda større resultater. Mange er helt sjølberga med korn, klær, sengetøy og andre ting de trenger. De er altså 100 prosent sjølberga, og trenger ikke noe fra regjeringa. Dette er den høyeste normen, norm nummer en, og den blei nådd litt etter litt i løpet av en periode på flere år.

Vi kan ikke innføre denne normen ved fronten, der en må slåss. Her kan vi innføre en norm nummer to og en norm nummer tre. Norm nummer to krever at en bortsett fra korn, klær og sengetøy, som regjeringa sørger for, skal bli sjølberga gjennom egen produksjon med disse tingene: Matolje (0,5 liang pr. person pr. dag), salt (0,5 liang pr. person pr. dag), grønnsaker (1 – 1,5 chin pr. person pr. dag) og kjøtt (1 – 2 chin pr. person i måneden), midler til å kjøpe brensel, kontorutstyr og forskjellige småting, midler til skole- og helsevesenet, midler til våpenpuss og tobakk, sko, sokker, hansker, handklær, tannbørster osv. Dette er omlag 50 prosent av de samla utgiftene. En kan nå denne normen litt etter litt i løpet av to til tre år. Noen steder er den alt nådd. Den kan innføres i stabile baseområder.

Norm nummer tre gjelder utkantdistrikter og geriljasoner der 50 prosent sjølberging ikke er mulig, men der 15 – 25 prosent kan være det. Her er det godt nok å nå denne normen.

Kort sagt: Bortsett fra i særegne tilfeller må alle enheter i

hæren, regjeringa og andre organisasjoner drive produksjon i tida mellom kamp, opplæring og arbeid. I tillegg til å bruke denne tida til kollektiv produksjon, må de organisere en del av personellet til å drive spesielt med produksjon. De må gi dem i oppgave å drive garder, grønnsakshager, feavl, verksteder, små fabrikker, transportlag og kooperativer, eller dyrke korn og grønnsaker i kompaniskap med bøndene. I den situasjonen vi er oppe i nå, må alle organisasjoner og enheter i hæren innføre sin egen «husholdningsøkonomi» for å overvinne vanskene. Uvilje mot dette er typisk for omstreifere, og det er skammelig. For å oppmuntre produksjonen må vi også innføre et system med individuell bonus på grunnlag av kvaliteten på arbeidet. Dette må gjelde for alle som deltar direkte i produksjonen. For å utvikle arbeidet effektivt må dessuten sjefen for hver organisasjon ta ansvaret og delta personlig. Han må bruke metoden med å knytte den ledende gruppa sammen med massene og allmenne oppfordringer med særegen og konkret rettleiing.

Noen sier at enhetene i hæren ikke kommer til å greie å trene og slåss hvis de driver produksjon, og at regjeringa og andre organisasjoner ikke kommer til å klare arbeidet sitt hvis de gjør det. Dette er ikke riktig. De siste par åra har enhetene i hæren i grenseområdet drevet produksjon i stor stil for å skaffe seg nok mat og klær. Samtidig har de gjennomført treninga og drevet politiske studier og vanlig utdanningsarbeid mye mer framgangsrikt enn tidligere, og det er større enhet enn noen sinne innafor hæren og mellom hæren og folket. Samtidig som den storstilte produksjonskampanjen pågikk ved fronten i fjor, blei det oppnådd stor framgang i krigen, og i tillegg begynte en omfattende opplæringskampanje. Personellet i regjeringa og andre organisasjoner har det bedre fordi de driver produksjon, og de arbeider med større innsatsvilje og mer effektivt. Slik er det både i grenseområdet og ved fronten.

Under vilkår med geriljakrigføring på landsbygda viser det seg

altså at hærenhetene, regjeringa og andre organisasjoner som driver produksjon for sjølberging, legger for dagen større energi og innsats i kamp, opplæring og arbeid, og de styrker både disiplinen og det indre samholdet og enheten med folket. Produksjon for sjølberging er et resultat av den langvarige geriljakrigen landet vårt fører, og dette er vi stolte av. Når vi mestrer det, kan ingen materielle vansker ta motet fra oss. Vi kommer til å få større kraft og energi for hvert år som går, og bli sterkere for hvert slag. Vi kommer til å knuse fienden, og er slett ikke redde for at han skal knuse oss.

Her er enda en ting kameratene våre ved fronten må være oppmerksom på. Noen av de områdene vi nylig har oppretta, er ganske rike på materielle ressurser, og derfor er kadrene verken villige til å spare eller drive produksjon. Dette er svært skadelig, og de kommer avgjort til å svi for det seinere. Uansett hvor vi er, må vi ta godt vare på arbeidskrafta og de materielle ressursene, og ikke være kortsynte, sløse eller ødsle. Uansett hvor vi er, må vi helt fra starten ha i minne de mange åra som kommer, den langvarige krigen vi må fortsette, motoffensiven og arbeidet med å bygge opp igjen landet når fienden er drevet ut. På den ene sida må vi aldri sløse eller være ødsle, og på den andre sida må vi aktivt utvide produksjonen. Tidligere har folket noen steder fått betale dyrt fordi de ikke la langsiktige planer og ikke brydde seg om å behandle arbeidskrafta og de materielle ressursene sparsomt og å utvikle produksjonen. Lærdommene fins, og vi må gjøre folk oppmerksomme på dem.

Når det gjelder industrivarer, har grenseområdet mellom Shaanxi, Gansu og Ningxia vedtatt å bli helt sjølberga med bomull, bomullsgarn, bomullstøy, jern, papir og mange andre ting i løpet av to år. Vi må dyrke, lage og skaffe alt som ikke blir produsert her, eller som bare blir produsert i små mengder. Vi må ikke være avhengige av omverdenen i det hele tatt. Disse oppgavene må bli gjennomført av offentlige, private og kooperative foretak. Vi krever ikke bare at alt

skal produseres i store mengder, men også at det skal ha god kvalitet. Det betyr at det må være holdbart og slitesterkt. Regjeringa i grenseområdet, det felles forsvarshovedkvarteret for Den åttende rutearméen og Nordvest- byrået i sentralkomiteen i partiet gjør helt rett i å legge stor vekt på disse sakene. Jeg håper at det samme blir gjort alle steder ved fronten. Mange steder blir det gjort alt, og jeg ønsker kameratene der lykke til.

I grenseområdet og de andre frigjorte områdene kommer det til å ta to – tre år til før vi har lært å arbeide på alle områder av økonomien. Den dagen vi dyrker alt eller mesteparten av kornet vi trenger, lager alle eller mesteparten av de varene vi trenger og på det viset er helt og holdent eller i hovedsak sjølberga, og til og med får et overskudd, blir også den dagen vi mestrer alle økonomiske oppgaver på landsbygda. Når vi har jagd fienden ut av byene, kan vi gå løs på nye økonomiske oppgaver. Vi må legge alle krefter til for å lære, for det står på oss å få bygd opp Kina.